



# Čija je to Biblija?

U posljednje vrijeme nudi se na prodaju izdanje tzv. »hrvatske Biblije (Croatian Bible)« navodnog izdavača »Internacionalnoga i britanskog biblijskog društva, London Zagreb« inače po opremi i tisku vrlo slično hrvatskoj Bibliji Kršćanske sadašnjosti.

Šest te »Croatian Bible« upravo i jest kopija teksta Biblije Kršćanske sadašnjosti lišena nekih dijelova i komentara. Zato bismo htjeli upozoriti vjernike

1. da ta Biblija nije katoličko izdanje jer više ne odgovara crkvenim propisima o izdanju biblijskog teksta; 2. da Kršćanska sadašnjost, koja je vlasnik prava na tekst hrvatskoga prijevoda Biblije, nije ustupila nikakvo pravo tzv. »Internacionalnom i britanskom biblijskom društvu« da tiska njezin tekst, iako da je dotično izdanje nezakonito;

3. da je Kršćanska sadašnjost, zajedno s oštećenim prevoditeljima, i stvarnim Britanskim i inozemnim biblijskim društvom predala slušaj sudu koji je donio za sada sljedeće odluku pod brojem III P. 5921/91:

## RJEŠENJE

Okruzni privredni sud u Zagrebu, i to predsjednik

vijeća, u parnici tužitelja dr. Antuna Savića i dr., koje zastupa »Kršćanska sadašnjost«, Zagreb, te Britanskog i inozemnog biblijskog društva, Beograd, koje sve zastupa Zdenko Frid, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Kršćanske adventističke crkve Uprava zapadne crkvene oblasti, Zagreb, Pri-  
ZNA 77, radi zaštite autorskoga prava,

1) Prihvata se tužiteljev prijedlog, te se kao privre-

mena mjera naređuje privremeno oduzimanje i isključenje iz prometa svih primjeraka Biblije ili Svetog pisma, Staroga i Novoga zavjeta, izdanih uz naznaku izdavača »Internacionalno i Britansko Biblijsko društvo, London Zagreb«.

OKRUŽNI PRIVREDNI SUD U ZAGREBU

dana 21. lipnja 1991. god.

Predsjednik vijeća: Tomislav Radočaj, v. r.

NA »OTOKU MLADOSTI«

## Prvo misno slavlje

Na otoku Obonjanu, poznatom kao »Otok mladosti« u šibenskom arhipelagu, u nedjelju 7. srpnja prvi je put od utemeljenja Centra za logorovanje, obuku i rekreaciju djece i omladine Saveza izdavača Hrvatske 1970. godine služeno misno slavlje. U amfiteatru kapaciteta 2.000 osoba predvodili su ga šibenski svećenici don Slavko Mi-

kelin i don Stipe Perkov koji su na tom otoku te nedjelje boravili sa stolnjak osnovaca, vjeroučenička župe Pohođenja Blažene Djevice Marije Elizabete i Srca Isusova. Boravku na »Otoku mladosti« šibenski su vjeroučenički pridružili rekreativni i kulturni program. Zagrebačka djeca iz mahom nesređenih obitelji izvela su »Domske priče«, dvije amaterske priredbe, autentične događaje življenja u domu.

Ističući zadovoljstvo dviju vjeronaučnih zajednica, don Stipe Perkov ne skriva ni osobnu radost zbog oslobađanja ideološkog pečata u vrijeme u kojem je ovakav izlet bio nezamisliv i neopstojiv. »Doživjeti smo ljepotu prirode, čisto more, našli na srdačan doček osoblja zajedno s gosp. Zvonkom Madunićem koji je na čelu Odbora za organizaciju »Otoka mladosti«, slavili misu u neobičnom ambijentu – amfiteatru od kamena... Iskreno se nadam da će zanimanje za višednevni boravak na otoku, izuzetnih smještajnih, rekreativnih, a dokazalo se i duhovnih mogućnosti, pokazati ministranti, vjeroučenički, molitvene grupe«, rekao je don Stipe.

N. K.

## SASINA

### Grobovi i danas govore

Na svetkovinu apostola Petra i Pavla u Sasinama kod Sanskog Mosta prvi se put javno progovorilo o tamošnjim ratnim žrtvama koje su pobili četnici i partizani. Župnik Vlado Tomić prije mise pročitao je imena poginulih u vrijeme rata i strjeljanjanih nad masovnim grobnicama nakon rata.

Dvjesto pedesetpet imena, od toga dvadeset četiri žene. Među njima su i dvojica svećenika: fra Luka Tešić koji je neposredno pred rat

podigao crkvu za tisuću vjernika i kojemu se ni grob ne zna, te fra Miroslav Buzuk kojeg su zaprežnim kolima doveli iz Banje Luke preko Sasine u Sanski Most da sa svojim župljanima bude mučen i ubijen. Župnik iz Prijedora Josip Beckmann, Nijemac po narodnosti, također je tom prilikom mučenički ubijen. Na stratištu u Sasini usmrćeno je i sedam katolika iz župe Ivanjska.

Uz upaljenih 298 svijeća misu je predvodio rođak

ubijenog Miroslava Buzuka fra Stanko Buzuk u koncelebraciji s prijedorskim župnikom Mladenom Grabovcem i sasinskim župnikom fra Dragom Ljevarom. Župa Sasine s nekadašnjih 4.000 vjernika pala je na 1.400, ali za utjehu predma tužnu, u svijetu ih ima desetak tisuća koji o sebi govore u šali »da se ne znaju vratiti kući«, a sada u zbilji govore da će se znati vratiti kad bude trebalo.

## Vjerni biskup u ratnom vihoru i poratnoj patnji (2)

To više nije bila teritorijalna vojska, koja brani svoje selo, već došljaci potpuno potčinjeni svojoj komandi.

Tito je više puta u svojim javnim govorima podvlačio jednu veliku istinu: Glavni razlog za uspjeh komunista, da sebi svrati vojsku, nije bilo njihovo poznavanje marksizma, niti njihove organizacijske sposobnosti, već prije svega pravilna orijentacija na jedinstvo svih vjera i naroda u Jugoslaviji.

»Kad su se našli usred verskog rata, valjalo im se opredeliti bez obzira na sve ranije partijske stavove, koje su imali u Beogradu i Zagrebu. Komunistički vodi su sada uvideli da će im biti najpraktičnije prihvatiti Jugoslaviju kao zajedničku državu svih veroispovesti. U unutrašnjem versko-gradanskom ratu stavljali su se na stranu onih koji se brane, uspostavljali mir i suprotnosti iskorisćivali da sve zavađene stave pod svoj autoritet. Kao što su branili napadnutu Srbiju od ustaša, branili su Muslimane od četnika i katolike od pravoslavljanih. Ne kasna borba i učestće u njoj, već stanje da se pod vidom jugoslovenske solidarnosti i uspostave zajedničke jugoslovenske države stvori zajednička vojska – eto, to je omogućilo maloj Komunističkoj partiji da postane politički i vojno sabiralište borbenih mladeži svih vera. Verskoacionalni šovinizam smetao je svima ostalim borbenim snagama da postanu takvo sabiralište. Zajednička vojska mogla se stvarati samo pod komandom komunista. Tek iza ove pravilno postavljene osnovne orijentacije dolazile su po značaju ostale osobine komunista: centralno politički i vojno vođstvo, disciplina, sposobnost za organizaciju, borbenost itd...

Slična stvar dogodila se docnije na pohodu kroz Bosnu u Prozoru i okolici. Da bi povratili ovo malo važno mesto od partizana Italijani su na Prozor uputili uz svoje trupe i hercegovačke četnike pod komandom vojvode Dobroslava Jevđevića. Partizani su isterali iz Prozora posle trodnevne borbe. Posle završnih operacija hercegovački četnici su prešli na ubijanje mirnog katoličkog i muslimanskog stanovništva u okolini Prozora. Na žalbu hrvat-

ske vlade nemačka komanda kategorički je tražila od Italijana da se srpski četnici odmah vrate u Hercegovinu.»

Pastirsko pismo od rujna 1945. označivalo je milijokaz na putu Katoličke Crkve u poratnoj Jugoslaviji. Sudbinsko je bilo za Stepinca i za Čulu. Čule je bio suočten za je susastavljač njegov, pogotovo jer je on dao uvrstiti da franjevci na Širokom Brijegu nisu pucali. Stvarni je razlog da je Čule bio za čvrstu liniju Crkve u novoj situaciji, a ni za kakve provokacije prema novoj vlasti, baš onako kao i Stepinac. Čule je pustio na volju svojim svećenicima da čitaju ili ne čitaju Pastirsko pismo. Ništa nezakonito nije radio, čak je svojim svećenicima sub poena suspensionis zabranio sudjelovati u bilo kakvoj ilegalnoj akciji. I to nije činilo iz političke pobuda, nego se bojao da bi agenti provokatori mogli navesti svećenike na tanak led i baciti ih u tamiču.

Unatoč svemu proces je učinjen i suđenje je bilo 14.–18. srpnja 1948. nakon hapšenja koje je bilo još 22. travnja iste godine. Osuda je izrečena u nedjelju 18. srpnja 1948. na 11 godina i 6 mjeseci teške tamnice. Mjesec dana čekalo se na potvrdu osude iz Sarajeva. Kad je stigla, Čule je bilo oduzeto svećeničko odijelo i bio je obućen u robijaške haljine.

Čule je u svojim Uspomenama zabilježio da su američki biskupi, najviše na poticaj bivšega nuncija Hurleya, intervenirali kod predsjednika Eisenhowera i ministra vanjskih poslova Fostera Dullesa za njega. Ništa ne spominje intervenciju beogradskog nadbiskupa Ujčića, koji mi je pričao kako je na jednom primanju spomenuo odgovornima, kako bi bilo nezgodno za državu da u njenim zatvorima umiru biskupi. Nakon nekog vremena oni su saopćili Ujčiću da su dali pregledati Čulu i da stanje nije tako opasno. I doktora je Čule bio pušten 30. listopada 1955. na svetkovinu Krista Kralja. Iz Tolose, čim se je odmorio, napisao je pismo maršalu Tito, u kojem je prosvjedovao zbog krive osude i surova postupka u zatvoru. Čule je i kasnije imao susreta i sukoba, a najradije je bio ravan. Nije volio da novinari ili drugi zaobilazno nešto kažu, volio

je sam ravno, pogotovo u Sarajevu, kad se radilo o građevnim dozvolama za mostarsku katedralu, vlastima kažati.

Prema Crkvi država vodi oštar kurs i nakon sukoba s Kominformom, krajem 1952. što više nastupa i prekid diplomatskih odnosa sa Svetom Stolicom zbog Stepinčeva imenovanja kardinalom. Godine 1953. Tito posjećuje Englesku u kojoj mu katolički engleski parlamentarci čitaju izvratke iz poslanice BK (iz 1952) gdje je mirno i dostojanstveno rečeno: pritisnuti smo uz zid i ne preostaje nam ništa drugo nego mučenstvo. Ipak 1957. otpočelo tzv. Ostpolitik, tj. otvaranje Svete Stolice prema istočnim zemljama. Smrt rektora Hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu mons. dra Jurja Magjerca dovela je pomoćnog zagrebačkog biskupa Josipa Lacha u Rim na sprovod. On je bio primljen u audijenciju kod pape, u kojoj ga je zamolio da pozove naše biskupe u pohode ad limina za 1958. godinu. Pape mu je odgovorio: Ako biskupi imaju putnicu, dužni su doći ad limina. Na jesenskom saboru 1957. biskupi odlučuju da će tražiti pasose i koji ih dobiju, poći će sljedeće godine ad limina. U svibnju 1958. stije mons. Franjo Šeper, nadbiskup-koadjutor zagrebački. U listopadu 1958. nakon biskupske konferencije, dolazi biskup Čule u Rim, i tako reči s kolodvoza ide na Trg sv. Petra da primi blagoslov Urbi et Orbi novoga pape Ivana XXIII. Kod njega je bio u privatnoj audijenciji 4. dan nakon krunidbe. Kako su bili prekinuti diplomatski odnosi s Jugoslavijom, tadašnji L'Osservatore romano nije donosio vijesti da su naši bili u audijencijama, tako da ta vijest o Čuli nije bila raširena.

Iste su godine rođeni Stepinac i Čule. I jedan i drugi imali su sukobe s totalitarcima zdesna i slijeva. Dva ravna karaktera u vjerno, hrabrosti i ljubavi. Čule je nosio Ivanu XXIII. poruku Stepinčevu: da on svoju sudbinu potpuno Papi prepusti. Ako Sv. otac želi, da ostane i dalje u Krašiću, on će ostati. Ali ako Sv. otac misli da treba poći u inozemstvo, što beogradska vlada sugeriše, on će učiniti onako kako Sveti otac odluči.

(Svršetak)